

Arrest

nr. 81 572 van 23 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 september 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TOP, die loco advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster deed op 17 februari 2010 bij het Belgische consulaat generaal te Istanbul een visumaanvraag kort verblijf (type C). Bij beslissing van 15 april 2010 werd de afgifte van het visum geweigerd. Verzoekster deed op 14 april 2011 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) als partner duurzame relatie. De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 9 september 2011 is de bestreden beslissing.

“Betrokkene doet een aanvraag gezinshereniging als geregistreeerde partner van een Belg volgens artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Om de verwantschap te bewijzen dient een verklaring wettelijke samenwoning voorgelegd te worden, afgesloten voor de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Betrokkene legt enkel een samenlevingscontract voor, opgesteld door een notaris. Dit samenlevingscontract vervangt geen verklaring wettelijke samenwoning en kan bijgevolg niet aanvaard worden als bewijs van verwantschap. Ook uit het rijksregister blijkt niet dat betrokkene deze vereiste verklaring wettelijke samenwoning heeft afgelegd. Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de gestelde voorwaarde van artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending materiële motiveringsplicht: niet voldaan aan de draagkrachtvereiste. WEL een verklaring wettelijke samenwoning voorgelegd. Verzoekster heeft samen met de heer [M.U.] (Stuk 3) op 17/01/2011 een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd (Stuk 5). Op 14/04/2011 heeft verzoekster een machtiging tot verblijf ingediend in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie op grond van ‘partner duurzame relatie’ (Stuk 6 Bijlage 19ter). In de bijlage 19ter staat letterlijk: ‘Hij /zij heeft daarenboven de volgende documenten overgelegd: Wettelijke samenwoning; bewijs 1 jaar regelmatige ontmoetingen’. Desondanks is de beslissing dd. 09/09/2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, kennis gegeven op 28/02/2012, gesteund op de misvatting dat er geen verklaring wettelijke samenwoning zou voorgelegd zijn. Daarenboven motiveert de ten deze bestreden beslissing de weigering met dat uit het rijksregister niet blijkt dat verzoekster deze vereiste verklaring heeft afgelegd. Het attest samenstelling gezin omschrijft verzoekster als ‘niet aanverwante. (Stuk 8) Deze fout is echter het gevolg van de nalatigheid van de overheid en kan geenszins worden verweten aan verzoekster. Verzoekster kan het bewijs leveren dat zij een verklaring wettelijke samenwoning heeft afgelegd (stuk 5) en uit de bijlage 19ter blijkt dat zij deze bovendien heeft overgelegd bij haar aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie (Stuk 6). Bijgevolg is de weigeringsbeslissing dd. 09/09/2011, met kennisgeving dd. 28/02/2012 niet juist gemotiveerd waardoor de motivering de beslissing niet kan verantwoorden. Er is m.a.w. niet voldaan aan de draagkrachtvereiste.”

2.2. Verzoekster betoogt dat zij wel een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd. De beslissing zou gesteund zijn op een misvatting.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster een samenlevingscontract, opgesteld door een notaris, heeft voorgelegd, doch geen verklaring van wettelijke samenwoning. In het administratief dossier bevindt zich niet de verklaring van wettelijke samenwoning van 17 januari 2011 die verzoekster bij haar verzoekschrift heeft gevoegd.

Artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:
2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongetrouwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.”*

Een samenlevingscontract is een notariële akte, zijnde een vermogensrechtelijk contract, waarin de afspraken, die gemaakt worden met betrekking tot de samenleving en de goederen die daarbij gebruikt en gedeeld, worden vastgelegd worden. Het ondertekenen van een samenlevingscontract bij een notaris is geen geregistreerd partnerschap afgesloten voor de ambtenaar van de burgerlijke stand.

De beslissing werd genomen op basis van de elementen uit het administratieve dossier, zijnde de vaststelling dat er enkel een samenlevingscontract werd voorgelegd, doch geen geregistreerd partnerschap afgesloten voor de ambtenaar van de burgerlijke stand, waardoor er niet voldaan is aan de gestelde voorwaarde van artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC